ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **K. E.,** zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2022, č. j. 16 A 2/2022 - 80,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2022, č. j. 16 A 2/2022 - 80, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2021, č. j. OAM-172/LE-BA05-VL15-PS-2021, **se zrušuje.**

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 30 246 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Ladislava Bárty, advokáta, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 11. 2021 zajistila Policie ČR žalobce podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, za účelem správního vyhoštění. Poté, co žalobci dne 2. 12. 2021 skončila karanténa (v souvislosti s probíhající pandemií onemocnění SARS-Cov-2) a požádal v Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále též „ZZC Balková“) o udělení mezinárodní ochrany, vydal žalovaný dne 13. 12. 2021 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“) rozhodnutí

č. j. OAM-172/LE-BA05-VL15-PS-2021, jímž žalobce zajistil v zařízení pro zajištění cizinců (dále též „rozhodnutí o přezajištění“). Dobu zajištění stanovil žalovaný do 29. 3. 2022. V rozhodnutí o přezajištění uvedl, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 12. 2021.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí o přezajištění žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále též „krajský soud“). Namítl v ní, že požádal o udělení mezinárodní ochrany již dne 5. 12. 2021, a žalovaný tak nedodržel pětidenní lhůtu pro vydání rozhodnutí o přezajištění stanovenou v § 46a odst. 4 zákona o azylu. Krajský soud žalobu zamítl. Uvedl, že krom úředního záznamu příslušníka policie ZZC Balková ze dne 5. 12. 2021 ze správního spisu prokazatelně nevyplývá, že by žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany již 5. 12. 2021. K tomuto úřednímu záznamu je připojeno jen „*Poučení (informace) v souvislosti s prohlášením cizince o úmyslu požádat Českou republiku o mezinárodní ochranu v ZZC*“ (dále též „poučení cizince“). Písemná žádost je však datována až dne 9. 12. 2021; žádná jiná žádost se ve spisech nenachází. Podle krajského soudu je nezbytně nutné rozlišovat mezi neformálním projevením úmyslu cizince požádat o udělení mezinárodní ochrany a podáním žádosti, která musí být vždy písemná. Nestačí informování příslušného pracovníka ZZC. Ne každý projev cizince vůči takovému pracovníku o tom, co cizinec chce, lze totiž považovat za podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud připustil, že žalobce mohl projevit zájem či vyjádřit úmysl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany již dne 5. 12. 2021, rozhodující je však podle něj písemná žádost. Za tu nelze považovat projev stěžovatele zachycený v úředním záznamu ze dne 5. 12. 2021, v němž je uvedeno, že dne 5. 12. 2021 zaslal sociální pracovník žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu, ani připojené poučení cizince. Žalovaný tedy dodržel lhůtu k vydání rozhodnutí o přezajištění stěžovatele, který nebyl nijak zkrácen na svých právech.

III.

[3] Proti rekapitulovanému rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že dne 5. 12. 2021 nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany, ale pouze „projevil zájem podat žádost o mezinárodní ochranu“. Zdůraznil, že nelze lpět na formálních náležitostech žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Takový postup by byl proti smyslu a účelu tohoto institutu. Výklad krajského soudu se podle názoru stěžovatele vztahuje k již zrušené právní úpravě, která rozlišovala mezi „prohlášením o úmyslu požádat o azyl“ a samotnou žádostí o azyl. Toto rozlišení však účinný zákon o azylu neobsahuje. Ze správního spisu je zřejmé, že stěžovatel dne 5. 12. 2021 projevil zájem o azyl a tento projev vůle ve smyslu § 3 zákona o azylu téhož dne dorazil zákonnému adresátovi - policii. Tuto skutečnost potvrzuje úřední záznam ze dne 9. 12. 2021, č. j. CPR-32388-16/ČJ-2021-933000, i poučení cizince podepsané stěžovatelem dne 5. 12. 2021. Není přitom rozhodující, zda se původní písemný projev vůle stěžovatele z nějakého důvodu nedostal do správního spisu, či zda byl učiněn ústně. Stále se jednalo o řádnou žádost. Sepis žádosti dne 9. 12. 2021 je patrně reakcí na nestandardní postup policie, která až na podnět žalovaného začala na žádost ze dne 5. 12. 2021 pohlížet jako na žádost včasnou, čímž možná posunula okamžik jejího písemného zachycení právě

na 9. 12. 2021. To však nic nemění na tom, že žalovaný byl povinen o případném zajištění stěžovatele rozhodnout do 5 dnů ode dne podání řádné žádosti, k čemuž došlo již 5. 12. 2021. Jelikož tak neučinil, je jeho rozhodnutí nezákonné a krajský soud tuto otázku chybně posoudil.

IV.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem. Uvedl, že stěžovatelem tvrzený den podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemá oporu ve správním spise. Za datum podání žádosti je proto nutné považovat 9. 12. 2021. Napadené rozhodnutí bylo tudíž vydáno v zákonné lhůtě. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je také její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podrobněji se podstatou institutu přijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního zabýval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve kterém dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat mj. v případě, kdy by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. V nynější věci přitom Nejvyšší správní soud zjistil, že napadený rozsudek spočívá na právním posouzení, které je v rozporu s jeho rozhodovací praxí. Z tohoto důvodu shledal kasační stížnost přijatelnou.

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Podle § 3 odst. 1 zákona o azylu je žádostí o udělení mezinárodní ochrany *projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že hledá v České republice ochranu před pronásledováním nebo před hrozící vážnou újmou.*

[9] Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

[10] Podle § 46a odst. 4 věty první zákona o azylu *jde-li o cizince, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky a který podal žádost o udělení*

mezinárodní ochrany, rozhodne ministerstvo o zajištění podle odstavce 1 do 5 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[11] Předmětem sporu je otázka, zda žalovaný rozhodl o přezajištění stěžovatele opožděně, tj. po marném uplynutí lhůty stanovené v § 46 odst. 4 věta první zákona o azylu. Toto posouzení se přitom odvíjí od stanovení okamžiku, kdy stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 3 zákona o azylu. Krajský soud založil svůj rozsudek na tezi, že rozhodujícím okamžikem je podání písemné žádosti na standardizovaném formuláři. Proto v posuzovaném případě považoval za den podání žádosti 9. 12. 2021, kdy stěžovatel prokazatelně sepsal žádost v písemné podobě. Předchozí neformální vyjádření (projevení) úmyslu stěžovatele požádat o udělení mezinárodní ochranu podle krajského soudu není možné považovat za žádost o udělení mezinárodní ochrany. Této úvaze nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit.

[12] V rozsudku ze dne 8. 2. 2021, č. j. 5 Azs 419/2019 - 49, ve kterém byla posuzována do značné míry podobná situace, Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval: „*Žádostí o udělení mezinárodní ochrany se rozumí již prvotní projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že v České republice hledá ochranu před pronásledováním nebo před hrozící vážnou újmou (§ 3 odst. 1 zákona o azylu). Platná právní úprava tedy po novele zákona o azylu č. 314/2015 Sb. nadále nerozlišuje mezi 'prohlášením o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu' a samotnou žádostí o udělení mezinárodní ochrany, s níž bylo původně teprve spojeno zahájení řízení o mezinárodní ochraně (§ 10 odst. 1 zákona o azylu ve znění účinném do 17. 12. 2015). Jak k tomu uvádí důvodová zpráva, '(t)ímto je docíleno souladu s evropským právem, kdy žádná z evropských azylových směrnic pojem prohlášení o úmyslu podat žádost o udělení mezinárodní ochrany nezná. Tím spíš, že samotný úmysl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany je fakticky žádostí o udělení mezinárodní ochrany se všemi právy a povinnostmi, které z takového projevu vyplývají, jak pro samotného žadatele, tak i správní orgány. Rovněž se tato změna jeví jako zjednodušující pro adresáty právní normy, protože rozlišování mezi prohlášením o úmyslu podat žádost o udělení mezinárodní ochrany a vlastním podáním žádosti bylo zbytečně složité a matoucí; na tuto změnu navazují další změny a nové instituty ze směrnice jako je např. registrace žádosti atd. Nyní je cizinec už od samého prvního projevu, z něhož je zřejmé, že žádá v České republice o udělení mezinárodní ochrany (odstavec 1), považován plně za žadatele o udělení mezinárodní ochrany a správní řízení je zahájeno (...)' (důvodová zpráva PS PČR, tisk č. 463/0).*“

[13] Za žádost o udělení mezinárodní ochrany je tedy nutné považovat dostatečně konkrétní projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že v České republice hledá ochranu před pronásledováním nebo před hrozící vážnou újmou. Krajskému soudu lze přisvědčit v tom, že z hlediska průkaznosti je žádoucí, aby se tento projev vůle odpovídajícím způsobem promítl do obsahu správního spisu. To ovšem neznamená, že by za tento projev vůle bylo možné považovat jen a pouze písemnou žádost podanou na standardizovaném formuláři. Naopak je nutné přihlížet k tomu, zda i z jiných částí správního spisu nevyplývá, že cizinec jasně projevil svou vůli podat žádost o udělení mezinárodní ochrany před tímto okamžikem.

[14] V posuzované věci jsou ve spisovém materiálu založeny následující dokumenty. V přípise ze dne 9. 12. 2021, č. j. CPR-32388-19/ČJ-2021-933000, jehož předmětem je předání písemností žalovanému, zástupci Policie ČR, ZZC Balková, výslovně uvedli,

že stěžovatel „*dne 05. 12. 2021 podal žádost o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců Balková (žádost po lhůtě, přijata dne 09. 12. 2021 na příkaz OAMP)*“. V úředním záznamu ze dne 5. 12. 2021, č. j. CPR-32388-13/ČJ-2021-933000, inspektor Policie ČR ze ZZC Balková, uvedl: „*Dne 5. 12. 2021 zaslal sociální pracovník P. Bílek žádost o mezinárodní ochranu cizince Kerem ERBIL, nar. 21. 3. 1996, st. přísl. TUR. Dle informací v databázi CIS a spisové dokumentaci cizince bylo zjištěno, že cizinec byl poučen o možnosti požádat o mezinárodní ochranu dne 25. 11. 2021, tedy byla lhůta o požádání do 2. 12. 2021 a tedy cizinec požádal o mezinárodní ochranu po řádné lhůtě. Cizinci bylo předáno poučení o tom, že požádal o mezinárodní ochranu po řádné lhůtě.*“ Přílohou tohoto úředního záznamu je poučení cizince v tureckém jazyce podepsané stěžovatelem dne 5. 12. 2021. Obdobné informace obsahuje také přípis ze dne 9. 12. 2021, č. j. CPR-32388-15/ČJ-2021-933000, ve kterém zástupci Policie ČR, ZZC Balková, opět výslovně uvádí, že stěžovatel podal dne 5. 12. 2021 v souladu s § 3a písm. a) bod 4 zákona o azylu v ZZC Balková žádost o mezinárodní ochranu. V přípise se dále uvádí: „*Vzhledem k tomu, že cizinec byl poučen o žádosti o MO dne 25. 11. 2021, tedy byla lhůta o požádání do 02. 12. 2021, byl cizinci předán formulář poučení o žádosti o MO po řádné lhůtě. Dne 09. 12. 2021 kontaktovala CP pracovnice OAMP s příkazem přijmout žádost i po řádné zákonné lhůtě. Cizinci byla tedy dne 9. 12. 2021 přijata žádost o MO.*“ Totožné znění má také přípis zástupců policie ze dne 9. 12. 2021, č. j. CPR-32388-18/ČJ-2021-933000, jehož adresátem je žalovaný.

[15] Závěry krajského soudu ve světle uvedeného nemohou obstát. Stejně jako v případě výše citovaného rozsudku č. j. 5 Azs 419/2019 - 49 si je Nejvyšší správní soud vědom, že žalovaný a následně také krajský soud vycházeli z data uvedeného na písemné žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Ze zákona však nevyplývá požadavek na formu této žádosti. Rozhodné je pouze to, aby stěžovatel učinil odpovídající projev vůle. Ze správního spisu a listin založených ve spise krajského soudu přitom poměrně jasně plyne, že stěžovatel učinil odpovídající projev vůle, z něhož bylo zřejmé, že hledá v České republice ochranu před pronásledováním nebo před hrozící vážnou újmou, již dne 5. 12. 2021. Jeho projev vůle nevzbuzoval v zákonných adresátech zjevně žádné pochybnosti o svém obsahu a povaze, neboť jej příslušníci policie opakovaně jednoznačně označili za žádost o udělení mezinárodní ochrany. Od této žádosti přitom zřejmě odhlédli pouze kvůli tomu, že ji (podle žalovaného nesprávně) vyhodnotili jako opožděnou. Po ingerenci žalovaného však následně došlo k přehodnocení závěru o včasnosti podání žádosti a tato byla dne 9. 12. 2021 dodatečně přijata. To ovšem nic nemění na tom, že žádost byla řádně podána již dne 5. 12. 2021.

[16] Nutno dodat, že v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 8 Azs 182/2016 - 51, nebylo na policejním orgánu, aby žádost stěžovatele pominul jen kvůli její domnělé opožděnosti. Dle uvedeného rozsudku je to totiž žalovaný, kdo má otázku včasnosti žádosti posoudit.

[17] Pro posuzovanou věc je tedy rozhodné, že již od 5. 12. 2021 začala běžet lhůta pro rozhodnutí o případném zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, která je stanovena v § 46a odst. 4 téhož zákona. Žalovaný byl proto povinen rozhodnout o přezajištění stěžovatele do 10. 12. 2021. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu se přitom jedná o lhůtu prekluzivní, a opožděné vydání rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců je proto důvodem pro jeho

zrušení (srovnej rozsudky ze dne 30. 1. 2015, č. j. 4 Azs 228/2014 - 34, ze dne 15. 6. 2017, č. j. 5 Azs 107/2017 - 28, ze dne 31. 8. 2020, č. j. 10 Azs 41/2020 - 43, či již citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 419/2019 - 49). Jelikož žalovaný vydal rozhodnutí o přezajištění až dne 13. 12. 2021, došlo v projednávané věci k nepřípustnému překročení lhůty stanovené v § 46a odst. 4 zákona o azylu, což má v souladu s uvedenou prejudikaturou za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí.

[18] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí. Proto v souladu s § 110 odst. 1 a odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného. Současně však nevyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012 - 34, publ. pod č. 2757/2013 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím jakkoli zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí. Ukončení řízení tímto způsobem koresponduje s požadavkem na okamžité propuštění cizince poté, co bylo rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění zrušeno*.“ Výše uvedené závěry lze zcela nepochybně přiměřeně použít také na posuzovaný případ, neboť podle § 46a odst. 6 zákona o azylu je v řízení o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany a v řízení o prodloužení doby trvání jeho zajištění vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Po zrušení přezkoumávaného rozhodnutí tudíž neexistuje řízení, v němž by mělo a mohlo být pokračováno. Obdobně Nejvyšší správní soud postupoval například v rozsudcích ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 253/2017 - 37, ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 Azs 108/2019 - 35, ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 Azs 93/2018 - 68, či ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019 - 43).

[19] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a zároveň zrušil i rozhodnutí žalovaného, rozhodl také o náhradě nákladů řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Z tohoto hlediska byl úspěšný stěžovatel, kterému náleží právo na náhradu nákladů řízení.

[20] Náklady řízení o žalobě sestávají z náhrady nákladů zastoupení za čtyři úkony zástupce stěžovatele, za něž přísluší odměna v plné výši: 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) sepis žaloby, 3) sepis repliky k vyjádření žalovaného a 4) účast na ústním jednání před krajským soudem [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále též „advokátní tarif“) ve spojení s § 35 odst. 2 s. ř. s.]. V řízení před Nejvyšším správním soudem zástupce stěžovatele učinil jeden úkon právní služby, za který náleží odměna v plné výši, a to doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního

tarifu]. Celkem tedy zástupce stěžovatele učinil pět úkonů právní služby s nárokem na odměnu v plné výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] tj. 15 500 Kč. Stěžovatel má též právo na náhradu hotových výdajů jeho zástupce za tyto úkony ve výši 5 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. celkem 1 500 Kč. Dále soud přiznal advokátovi na základě § 13 odst. 1 advokátního tarifu náhradu za cestovní výdaje spojené s cestou osobním automobilem z Ostravy do Nymburka dne 15. 12. 2021 (studium správního spisu) a zpět. Pro celkovou vzdálenost 606,4 km, při spotřebě 6 l/100 km a ceně motorové nafty 27,20 Kč/l (dle vyhlášky č. 589/2020 Sb. ve znění ke dni 15. 12. 2021), činí tato náhrada 990 Kč. Sazba základní náhrady za 1 km u osobních silničních motorových vozidel činí dle uvedené vyhlášky 4,40 Kč, proto byla připočtena rovněž částka 2 668 Kč. Náhradu za promeškaný čas určil soud ve výši 1 400 Kč (2 x 7 půlhodin, každá po 100 Kč dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu). Za cestu do Nymburka tedy celková částka činí 5 058 Kč. Soud přiznal advokátovi rovněž náhradu za cestovní výdaje spojené s cestou osobním automobilem z Ostravy do Plzně dne 31. 1. 2022 (jednání u krajského soudu) a zpět. Pro celkovou vzdálenost 930,4 km, při spotřebě 6 l/100 km a ceně motorové nafty 36,10 Kč/l (dle vyhlášky č. 511/2021 Sb. ve znění ke dni 31. 1. 2022), činí tato náhrada 2 015 Kč. Sazba základní náhrady za 1 km u osobních silničních motorových vozidel činí dle uvedené vyhlášky 4,70 Kč, proto byla připočtena rovněž částka 4 373 Kč. Náhradu za promeškaný čas určil soud ve výši 1 800 Kč (2 x 9 půlhodin, každá po 100 Kč dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu). Za cestu do Plzně tedy celková částka činí 8 188 Kč. Zástupce stěžovatele nedoložil, že by byl plátcem DPH, proto mu daná částka nebyla o DPH navýšena. Celková částka náhrady nákladů řízení tedy činí 30 246 Kč. Tuto částku je povinen žalovaný vyplatit k rukám zástupce stěžovatele do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[21] Advokát dále nárokoval odměnu za další poradu s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu] ze dne 8. 4. 2022. Za tento úkon soud odměnu nepřiznal, neboť jej advokát nedoložil. Byť v doplnění kasační stížnosti uvedl, že v příloze zasílá potvrzení o této poradě, potvrzení přílohou doplnění kasační stížnosti nebylo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu